

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ချစ်ခြင်းကပ်ဆင်းရဲ
မြစ်မင်းသမီး

(ကချင်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

‘မောင် မှားပါတယ် နှောင်ကြိုးရယ်။ မောင့်အမှားတွေအတွက် မောင့်ကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပေးပါ။ မောင် နှောင်ကြိုးကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ။ နှောင်ကြိုး သူ့ကို မချစ်ဘူးမို့လားဟင်...’

မင်းစေသော်

‘မမ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုသလို မမ ချစ်တဲ့ သူက မမအချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုပါစေ။ မမ ကျွန်တော့်အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသလို ... မမ ချစ်တဲ့ သူက မမအချစ်ကို တန်ဖိုးထားပါစေနဲ့ ။ အဲဒါ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျိန်စာပဲ’

ခွန်းသိုက်ညို

‘ကိုကို သူ့ထက် ပိုပြီး မချစ်နိုင်ရင်နေပါ။ သူနဲ့ တန်းတူချစ်ပေးနိုင်မလား။ ချစ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါနော်... ချစ်’

ညီသုတ

‘နှောင်ကြိုး ... ရှင့်အပေါ်မှာ စူဠသုဘဒ္ဒါလို အငြိုးကြီးစွာနဲ့ အစွယ်

ကိုတောင်းပြီး နားငြောင်းမပန်ပါဘူး။ မိဖုရားစောလုံလိုလည်း ပွဲတော်
အုပ်ကို အဆိပ်မခပ်ဘူး။ ကိုမင်းစေသော် ကျေနပ်ပါ’

သစ္စာနှောင်ကြိုး

အခန်း(၁)

‘မောင်’

‘.....’

‘မောင်လို့’

‘ပြောလေ...ချစ်ရဲ့’

‘ချစ်...ရေဆာတယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခဏစောင့်လေ...မောင်သွားဝယ်ပေးမယ်’

‘အင်း...မကြာနဲ့ နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ’

နှောင်ကြိုး ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးနဲ့ မနီးမဝေး
ဟိုဘက်ခုံတန်းလေးပေါ်က စုံတွဲလေးကို ငေးကြည့်နေမိတာပါ။ ကိုယ်
ကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ လာထိုင်နေမိတာလေ။ တစ်ချိန်တုန်းက
တော့ ကိုယ်လည်း ဒီခုံတန်းလေးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ခဲ့ဖူးတာ
ပေါ့။

အခု သူ့ကို သတိရမိလို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာပေမယ့် တစ်ယောက်
တည်းရယ်။ အရင်က ဟောဒီ အင်းယားကန်မှာ အတူတူစားခဲ့ဖူးတာ၊
အတူတူသွားခဲ့ဖူးတာတွေ ... ဪ... ခုတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

မောင်တဲ့ ...

ဒီနာမ်စားကို ကြားမိတိုင်း အခုတော့ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ
နာကျင်နေပြီလေ။

နှောင်ကြိုး...

သက်ပြင်းချမိပြီး ကန်ရေပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည် ။
နေရောင်ကြောင့် ရေလှိုင်းလေးတွေကြားမှာ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတာ အ
တောက်ပဆုံး ကြယ်ပွင့်များ လို့။ ကောင်းကင်မဟုတ် ရေလွှာမှာ ပွင့်တဲ့
ကြယ်ပွင့်လေးတွေပေါ့။ နှောင်ကြိုး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး ခုံတန်းလေး
ပေါ်မှာ မှီလိုက်သည် ။

မောင်...

ဒီနာမ်စားက နှောင်ကြိုးရင်ကို ခွဲခဲ့တဲ့ ဓားပါပဲ။ မောင့်အပေါ်မှာ နှောင်
ကြိုး ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့လည်း ဆိုတာ
နှောင်ကြိုးကိုယ်နှောင်ကြိုး အသိဆုံးပါလေ။ ရူးမတက်ကို ချစ်ခဲ့တာပါ
မောင်။ ဒါကို မောင်လည်း သိပါတယ်။ သိလို့ တမင် အနိုင်ယူတာလား
မောင်။

မောင့်နေရာမှာ ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးမရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ချစ်လွန်း
လို့ အရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာကို မောင်ကလွဲပြီး နှောင်ကြိုးကို
အခြားချစ်မယ့်သူ မရှိဘူးလို့ ထင်နေတာလားမောင်... ရှိတာပေါ့။ အိုးပဲ

အတွက် စလောင်းရွဲ့ ရှိသလိုပဲပေါ့ မောင်။ နှောင်ကြိုးကို ချစ်တဲ့ သူ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့...

နှောင်ကြိုး မောင့်နေရာမှာ အခြားသူကို အစားထိုးလို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် နှောင်ကြိုးက မောင့်အပေါ် သစ္စာကြီးခဲ့သူပါမောင်ရယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရက်စက်သလို ဖြစ်ခဲ့တာ... မောင် သိရဲ့ လား။

မောင် သိပ်တော်ပါတယ်။

နှောင်ကြိုးလို ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာနကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အသည်းကို ခွဲနိုင်တာ မောင် သိပ်တော်တာပေါ့။ အဲဒီအတွက် မောင် ဂုဏ်ယူနေမလား။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ။ သစ္စာနှောင်ကြိုးရဲ့ အသည်းကို လှလှပပလေး ခွဲနိုင်ခဲ့လို့ မောင် သိပ်တော်တယ်။ မောင် ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ။

‘မမ’

‘.....’

‘မမ’

‘ဟင်’

မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး အသံရှင်ကို မော့အကြည့်မှာ မျက်ရည်စက်တွေကို ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာတာ ပူနွေးစွာ။ ရင်ထဲက အပူမီးတွေကြောင့် မျက်ရည်တွေပါ ပူနေရောသလား။ ညီမနှစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် ညီမတွေက ကန်တင်းမှာ ကျန်ခဲ့တာပါ။

‘မမ ငိုနေပြန်ပြီလား’

နှောင်ကြိုးရဲ့ ညီမ သစ္စာလင်းလက်က မမေးရဲလို့ မမေးပေမယ့် ညီမ
ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ သရဖီက အလိုမကျတဲ့ မျက်နှာနှင့်မေးလေသည် ။
နှောင်ကြိုး မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီးမှ မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

ပြီးမှ ...

‘မငိုပါဘူး ... ငါ မငိုဘူးလေ။ မျက်ရည်က သူ့အလိုလိုကျလာတာပါ။

‘ဟူး’

‘ငါမငိုတော့ဘူး သရဖီ... သူ့အတွက် ငါငိုရတဲ့ မျက်ရည်တွေက သူနဲ့
မှ မတန်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းတွေးမိလိုက်တိုင်း မျက်ရည်က
ထိန်းလို့ မရတာတော့ ငါလည်း မတက်နိုင်ဘူး။ ကျပါစေဟာ... ဒီမျက်
လုံးက နောက်ထပ် မျက်ရည်ကျနိုင် အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပေါ့။ အသည်း
ကွဲလို့ သေတဲ့ သူမှ မရှိတာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ... အတတ်နိုင်ဆုံး မငိုမိအောင် ကြိုးစားပါမမ... ကိုယ့်အ
ချစ်နဲ့ မထိုက်တန်သူကို လွမ်းမနေနဲ့ ။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရပစ္စ
ည်းတွေလည်း ဘာမှ မထားနဲ့ တော့။ ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်မိတာ အ
ခု ဖွတ်ထွက်ပြီလေ။

‘အေးဟယ်... တို့ မှာ တော့ မမအပေါ် အရမ်းချစ်တဲ့ သူဆိုပြီး
ကိုကြီး... ကိုကြီးနဲ့ လေးစားလိုက်... ချစ်ပြလိုက်ရတာ။ တန်တောင်မ
တန်ဘူး။

လင်းလက်ကလည်း မကျေမချမ်းနှင့် ပြောလေသည် ။ ဟုတ်တာပေါ့
။ အစ်မဖြစ်သူရဲ့ ချစ်သူဆိုပြီး ညီမတွေကလည်း လေးစားခဲ့၊
ဂရုစိုက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အခါခါ လမ်းခွဲဖို့ နှောင်ကြိုး ပြောခဲ့ဖူး
တုန်းက သူ လက်မခံခဲ့ပေ။ စိတ်ကောက်လိုက် ပြန်ချော့လိုက်နဲ့ ချစ်သူ

သက်တမ်း သုံးနှစ်နီးပါးကြာခဲ့တာ။

အခု...

အဲဒီသုံးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလ တွယ်ငြိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးက ပြတ်တောက်သွားပီပေါ့။

‘မမ’

‘.....’

‘ဘာမှ လွမ်းမနေနဲ့ ...ကိုယ်အချစ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ သာ သတ်မှတ်လိုက်’

‘စိတ်ချပါ ...ငါ သူ့ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ မျှော်လင့်လို့ မှ မရတော့... မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး’

‘ကောင်းတယ်... မမျှော်လင့်နဲ့ ’

သရဖီက နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ ပြောလေသည် ။ အရင်ကဆို မောင်နဲ့ နှောင်ကြိုး စိတ်ကောက်ရင် သရဖီနဲ့ လင်းလက်က မောင့်ဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောပေးတက်သူတွေပါ။ အခုကျတော့ သူတို့ ပါ စိတ်နာကုန်ပြီပေါ့။ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးပြောတာဆို တော်သေး။

အခုတော့...

တွေးရင်း မျက်ရည်က ကျလာပြန်လေသည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှောင်ကြိုး မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်တော့သည် ။ တန်သလား... ကိုယ့်လောက် ချစ်တတ်တဲ့ သူနဲ့ သူက မတန်တဲ့ လူ။ ကိုယ့်မျက်ရည်နဲ့ မတန်တဲ့ လူ။ တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာပေမယ့် မျက်ရည်က သုတ်လို့ မနိုင်ပေ။

မုန်းလိုက်တာ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်မုန်းတာပဲ။ သူ့ကို အရမ်းချစ်သလောက် သူ့ကို အရမ်းချစ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းမုန်းပါသည် ။ မတန်မရာ ကိုယ် ချစ်သလောက် ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ လူ။

‘တောက်’

‘ဟင်’

‘မငိုတော့ဘူး... ငါ့မျက်ရည်နဲ့ သူနဲ့ မတန်ဘူး။ သူ့ကို ချစ်မိတာကိုက ငါ မှားတာ’

‘ဟုတ်တယ်... မငိုနဲ့ ၊ မမ မေ့နိုင်အောင်ပဲကြိုးစား’

‘ချက်ချင်းတော့ မေ့လို့ ရမလားဟဲ့... အီး... ဟီး’

‘ဟောတော့’

‘သူများ တွေ ကြည့်ကုန်မယ်... မမရဲ့ ’

သရဖီနဲ့ လင်းလက် မမကို ကိုယ်ချင်းစာပါသည် လေ။ သူတို့ လည်း ချစ်သူကိုယ်စီနဲ့ ဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေနဲ့ မမလောက် မရင်းနှီးကြပေ။ မမနဲ့ ကိုမင်းစေသော် က သူများ တွေထက် ပိုချစ်ကြသလား ထင်ရလောက်အောင်...

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာလို့ ထင်ခဲ့တာ။ တွဲလာ ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်နီးပါး။ သွားတာလာတာ အတူတွေများ ခဲ့တော့ ရင်းနှီး ခဲ့ကြသည် လေ။ အခု လက်ထပ်ဖို့ ပြောတော့မှ ဒီလိုတွေဖြစ်လာတာ။ နောက်ထပ် စောင့်ရအောင် ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ကြ။ သုံးဆယ် ကျော်တွေလေ။

‘ပြန်မယ်’

ပြောပြီး နောင်ကြိုး ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို သတိရလို့ ဒီနေရာ ရောက်လာခဲ့ပြီး အခု ဒီနေရာမှာ ပဲ ရင်ဘတ်တွေ အောင့်လာလို့ အမြန် ကျောခိုင်းချင်ပါပြီ။ နောင်ကြိုး ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့တော့ သရဖီနဲ့ လင်းလ က်က နောက်မှ လိုက်ပေါ့။

‘မ’

‘.....’

‘မ’

‘ဟင်’

နောက်ကနေလိုက် လာပြီး... ပြီးမှ ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် နောင်ကြိုးတို့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စိုစွတ်နေဆဲရှိသည့် မျက်ရည်စတွေကို နောင်ကြိုး စင်အောင်သုတ်ပစ်လိုက် မိပြီး...

‘ဪ... ညီသုတ’

‘ဟုတ်တယ်... မ... ကျွန်တော် ညီဝမ်းကွဲနောက်ကို အဖော်လိုက်လာ တာ။ အဲဒါ မမကိုမြင်လို့ လိုက်လာတာ’

‘အဲဒီလို ခေါ်စမ်းပါ’

‘ဗျာ’

‘မမလို့ ပဲခေါ်... မ,တစ်လုံးတည်းခေါ်ရင် မမ မကြိုက်ဘူး။ နားထဲမှ ကြားရတာ ကန့်လန့်ကြီး’

‘ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ... မမ စိတ်တိုင်းကျပါ’

‘မမ မင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်မရလို့ ဆောရီး’

‘ဟာ... မမ... အဲဗျာ’

နှောင်ကြိုး လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ အဲ ... တစ်ယောက်ကလည်း တစ်မျိုး။ မရောင်းပါဘူးဆို... ချိန်ပါချိန်ပါဆိုတာမျိုးပါပဲ။ ကိုယ်က လှတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... ဘာလို့ ကြိုက်တယ်မသိပါဘူး။

သူ့ဘာသာ စန်းပွင့်တာတော့ မတက်နိုင်တော့ဘူးလေ။

အခန်း(၂)

‘မျှော်လင့်ခွင့်မရှိတဲ့ မနက်ဖြန်’

မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို အသက်သွင်း
အချင်းသဏ္ဌာန်ဟာ လှပဖူးပွင့်
နံနက်ခင်းအလင်းမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲခဲ့သမျှ
နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဖြစ်ခဲ့ပြီ။
တိမ်တောက်ချိန်မှာ အရိပ်ပျောက်လို့
ပျော်မဝင်နိုင်တော့တဲ့ နှလုံးသားက အသက်တငင်ငင်
ဪ... နေတောင်ဝင်ခဲ့ပါပေါ့။
မနက်ဖြန်ရယ်...
နောက်နေ့ နံနက်ခင်းကို အသက်သွင်းခွင့် မရှိတော့ပြီမို့
မျှော်လင့်ခြင်းတွေ အဆုံးသတ်ပါရစေတော့
နင်ရယ် ငါရယ် သူရယ်
ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုထဲကနေ

နင်လည်း နင့်လမ်း နင်လျှောက်
ငါလည်း ငါ့ကမ္ဘာသစ်ကို ငါ တည်ဆောက်လို့
သူနဲ့ ငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်
ရေစက်မဆုံရပါစေလိုကြောင်း
ဆုတောင်းခါခါ။

သစ္စာနှောင်ကြိုး

နှောင်ကြိုး ကဗျာလေးရဲ့ အောက်မှာ ကိုယ့်နာမည်လေးရေးပြီး လက်မှတ်လေးထိုးပြီးချိန်မှာ စာအုပ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားလေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ အခုထိ မွန်းကျပ်နေတုန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ကို နှစ်သိမ့်ဖြေဖျောက်ပေးပေမယ့် ခဏသာ။ သတိရခြင်းတွေက အပြီးသက်သက်နဲ့ ပွဲဖျက်တဲ့ မိုးလို အလွမ်းတွေ စွေလို့ ကောင်းနေဆဲပါပဲ။

ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်...

အစကတည်းက လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ရင် နှောင်ကြိုးကို ကြိုးရှည်ရှည် လှန်မထားသင့်ပါဘူး။ အခုတော့ နှောင်ကြိုးမှာ အရှက်လည်း ရ၊ သိက္ခာလည်း ကျ။ မိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး... မိဘတွေက နှောင်ကြိုးနောက်ကို မထည့်လိုက်နိုင်လို့ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အားလုံးကို ချေမွသွားခဲ့တာ။

မောင် သတ္တိမရှိဘူး။

အသက် (၃၀)ကျော်နေတာတောင် ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ လူ။ တကယ်ချစ်ရင် သတ္တိရှိရမှာ ပေါ့။ နှောင်ကြိုး နားလည်လိုက်ပါပြီ

မောင်။ မောင်... နောင်ကြိုးကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့။

မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုကာမှ လက်က စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်မိသည် ။ စာအုပ်ကြားထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ညှပ်ထားသည် လေ။

မောင်နဲ့ နောင်ကြိုး အတူတူတွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပေါ့။ အားလုံး စုစုပေါင်း (၁၀)ပုံ။ မောင်က နောင်ကြိုးရဲ့ ခါးလေးကို ဖက်ထားတဲ့ပုံ၊ ပခုံးကို ဖက်ထားတဲ့ ပုံ။ အခုလို လမ်းခွဲကြရမယ်မှန်းသိခဲ့ရင် ဒီလိုမျိုး ဓာတ်ပုံ မရိုက်ခဲ့ပါဘူး။

အခုတော့...

အမှတ်တရတွေက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ထိုးစိုက်နေတဲ့ ဓားပါပဲ။

‘မောင်’

‘ဟင်’

‘နောင်ကြိုးတို့ နှစ်ယောက်ပုံကိုလေ... ဓာတ်ပုံဆိုင်က နှစ်ပုံပိုကူးပြီး ယူထားတယ်...သိလား’

‘သူတို့ က ဘာလုပ်ဖို့ လဲ’

‘မသိဘူးလေ... မောင်ရဲ့ ၊ လှလို့ ယူထားတာဖြစ်မှာ ပေါ့။ သူတို့ ယူထားတဲ့ နှစ်ပုံက ပိုလှတာကိုး။ နမူနာပြဖို့ ယူထားတာဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ယူတော့လည်း ယူပေါ့... မောင်တို့ ကို သူတို့ သိတာမှ မဟုတ်တာ’

‘အင်းလေ’

အဲဒီတုန်းက နောင်ကြိုး မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ကြည့်လို့ မဝနိုင်ခဲ့ပေ။ မောင်နဲ့ နောင်ကြိုး နှစ်ယောက်စ

လုံးက အသားညိုကြတော့ အပြင်မှာ သာ မလှကြတာ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော့ ချောကြတယ်လေ။ ညီမတွေ၊ အဒေါ်တွေကတောင် အရမ်းလိုက်ဖက်တယ်တဲ့ ။

ဪ... လိုက်ဖက်တယ်တဲ့ လား။

ဘယ်လောက်ပဲ လိုက်ဖက်လိုက်ဖက် အခုတော့ ဝေးခဲ့ကြပြီပေါ့။

သမုဒ္ဒရာကြီးက ပြောတယ် xxx ရေပြင်ကျယ်ဟာ သူ့ရဲ့ အဖော်ပဲ xxx တောင်တန်းကြီးက ပြောတယ် xxx စမ်းချောင်းလေးတွေကို ချစ်တယ် xxx

ကောင်းကင်ကြီးက ပြောတယ် xxx တိမ်ရောင်စုံဟာ သူ့ရဲ့ အဖော်ပဲ xxx ကြယ်ကလေးများက ပြောတယ် xxx လမင်း မရှိရင် ငိုချင်တယ် xxx

‘ဟင်’

ကြားလိုက်ရတဲ့ သီချင်းသံကြောင့် နှောင်ကြိုးရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ သီချင်းသံက ပထမတော့ ခပ်သဲ့သဲ့။ နောက်တော့ အသံက ပိုကျယ် လာပြီး ကိုယ်နှင့် ပို၍ နီးကပ် လာလေသည် ။

ဪ... လင်းလက် ဖုန်းနဲ့ ဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ဆီလာနေတာကိုး။ လင်းလက် ဒီသီချင်းကိုမှ ဘာလို့ ရွေးဖွင့်လာတာလဲ။ သီချင်းသံက ဝေဒနာကို ပို၍ ပြင်းပြစေပြီး မျက်ရည်မိုးက ပိုစွေပြီလေ။

ထာဝရကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ xxx မင်းလေးနေပါ xxx ကိုယ်ဟာမင်းရဲ့ အမြဲတမ်း အဖော်မွန်ပါ xxx မြတ်နိုးလွန်းလို့ ချစ်တာ xxx တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာ xxx

ယုံကြည်ပါ xxx နောက်ဆုံးတစ်နေ့ထိ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူး မင်းအ

နားနေမှာ ပါ ×××

‘အဟင့် ...ဟင့်’

နှောင်ကြိုး အသံထွက်အောင် ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ ။ ဓာတ်ပုံတွေ က လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်သားပါပဲ။ သူမ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်တဲ့ အထိ ခံစားရတာလေ။ မောင့်ကို အဲဒီလောက်အထိကိုပဲ နှောင်ကြိုးချစ်ခဲ့တာပါ။

‘ဟင်’

လင်းလက် မမငိုနေတာကို မြင်ရလေတော့ ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက်မတိုးဖြစ်ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ။ မမငိုနေပြန်ပြီလို့ ပဲတွေးပြီး လင်းလက်ရင်ထဲမှာ မမကို သနားခြင်းဆိုတာပဲ ဖြစ်တည်ခဲ့၏။ ကျန်တာကို မစဉ်းစားမိဘူးပေါ့လေ။

ဒါကြောင့်...

သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်နေဆဲပါပဲ။

အဆိုးအကောင်းနဲ့ တို့ ထပ်တူ ××× ခံစားမျှဝေသွားမှာ ××× အရာရာပေးဆပ်ကာ အသည်းကို နှင်းအပ်လို့ ထားတာ ×××

ထာဝရအဖော်ဆိုတာ ×××

အချစ်စစ်ရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုပါ ×××

မောင် ဆိုပြခဲ့တဲ့ သီချင်းပဲလေ။ နှောင်ကြိုး ဘယ်လိုခံစားနိုင်မှာ တဲ့လဲ။ အချစ်စစ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မောင်ပဲ နားမလည်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီသီချင်းကို ဆိုပြခဲ့တာ တမင်ပါးစပ်ထဲ ဆိုကောင်းလို့ ဆိုပြခဲ့တာလား မောင်။

မောင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဆိုပြခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး

လား။ နှောင်ကြိုးက မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထာဝရနေချင်တာပါ။ မောင်က မထားနိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့တာပဲလေ။ မောင်ဆိုပြခဲ့တဲ့ သီချင်းနဲ့ မောင့်လုပ်ရပ်ဟာ တခြားစီပါပဲ။ ချစ်တယ်လို့ တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ ပါးစပ်ကပဲ...

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတွေ ပြောထွက်ခဲ့သည် လေ။ မိဘကို သိပ်ချစ်တဲ့ သားလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ် မောင့်ကို လေးစားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့...

ဒီအရွယ်အထိ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိ၊ မိဘတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့ ။ သူ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်တဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ အရမ်းမုန်းမိပါပြီလေ။

မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပေါ့။

ချစ်သူဆိုတာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ ခမည်းပေးပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။ ခမည်းပေးပစ္စည်းတောင် ကျပျောက်ရင် နေရသေးတာပဲ။ ချစ်သူဆိုတာ အချိန်မရွေး ကိုယ့်ကို စွန့်ခွာသွားနိုင်သူပဲလေ။ ဒီလိုတွေးမိပါလျက်နဲ့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ နှောင်ကြိုး အမှားပါပဲ။

သမုဒ္ဒရာကြီးကပြောတယ် xxx ရေပြင်ကျယ်ဟာ သူ့ရဲ့ အဖော်ပဲ xxxx တောင်တန်းကြီးက ပြောတယ် စမ်းချောင်းလေးတွေကို ချစ်တယ် xxx

ကောင်းကင်ကြီးက ပြောတယ် xxx တိမ်ရောင်စုံဟာ သူ့ရဲ့ အဖော်ပဲ xxxx ကြယ်ကလေးများက ပြောတယ် xxx လမင်း မရှိရင် ငိုချင်တယ် xxx

နှောင်ကြိုး ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး...

‘လင်းလက်’

‘ဟင်’

လေသံမာမာနှင့် ခေါ်ပစ်လိုက်မိ၏။

‘မမ’

‘အဲဒီသီချင်းကိုမှ ရွေးပြီး ဘာလို့ ဖွင့်တာလဲ။ အခုပိတ်’

‘ဟင် ... အဲ’

လင်းလက် ကမန်းကတန်းပဲ သီချင်းကိုပိတ်တာ အခြားဆော့ဝဲလ်တွေ နှိပ်မိလို့ နှိပ်မိပါပဲ။ နောက်မှ သီချင်းကို ပိတ်မိသွားလေသည် ။ လင်းလက် မေ့ပြီး ဖွင့်နားထောင်မိတာပါ။ သူမက သီချင်းလေးကိုကြိုက်လို့ ဖွင့်နားထောင်တာလေ။ ဒီသီချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတိုက်ဆိုင်မှုမှ မရှိပါဘူး။

မမက ဒီသီချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ရှိတဲ့ သူပါ။ ဒီသီချင်းကို ကိုမင်းစေသော်ဆိုပြလို့ မမက အရမ်းကြိုက်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုလမ်းခွဲကြတဲ့ အချိန်မှာ ဒီသီချင်းက ဒဏ်ရာကိုဆွတဲ့ အပ်ပဲပေါ့။

‘ဆောရီးပါ မမ... လင်းလက်မေ့ပြီး ဖွင့်မိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘အဟင့်... ဟင့်... ဟီး’

‘မမရယ်’

နာမည်က သစ္စာနှောင်ကြိုးမို့လို့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သူအပေါ် နှောင်ကြိုးတွေ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရစ်ပတ်ချင်တာလား မမရယ်

အခန်း(၃)

နှောင်ကြိုးတစ်ယောက် သစ်ရွက်ကြွေတွေကိုကြည့်ပြီး သစ်ပင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုယ် မော့ကြည့်မိတဲ့ အပင်က ဘာပင်လို့ ပင် သတိမထားမိအောင် အတွေးက အရာတစ်ခုဆီမှာ စူးနစ်သွားသည် လေ။

ရွက်ဟောင်းတွေကြွေပြီးရင် ရွက်သစ်ဝေတာ သဘာဝပါ။ အဲဒီလိုပဲ အချစ်မှာ လည်း အချစ်တွေ ဟောင်းနွမ်းပြီးကြွေလို့ အချစ်သစ်ဝေလို့ ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါမလဲ။ အခုတော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ ချစ်ခဲ့မိတာ နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီလောက်အထိ ခံစားနေရတာပေါ့။

ခွန်းသိုက်...

မင်းရဲ့ ကျိန်စာတွေ ငါ့ကို စူးနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ခွန်းသိုက်ရယ်။ မမ မင်းကို မာယာနဲ့ လှည့်စားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်အချစ်တွေ မပေးနိုင်လို့ မင်းကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ရှေ့တိုးလာခဲ့တယ်လေ။

အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရင်း...

သံယောဇဉ်နဲ့ သနားခြင်းတွေ ပေါင်းပြီး ချစ်သူဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ရောက်သွားပေမယ့် နှောင်ကြိုး ခွန်းသိုက်ကို မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

နှလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်နေတာက မောင်မှ မောင်။ မောင့်အပေါ် သစ္စာဖောက်သလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခွန်းသိုက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်နေ့ ဒီကောင်လေး ငါ့ကို စိတ်ပျက်သွားမှာ ပါလို့ နှောင်ကြိုး ထင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ခွန်းသိုက်က လက်ထပ်ဖို့ အထိ ပြောလာတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပြောပြီး စိတ်ပျက်အောင်လုပ်ခဲ့တာသည် မာယာများ သလို ဖြစ်သွားရင် မတက်နိုင်ဘူးပေါ့။

တကယ်တော့ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဖြစ်မှာ စိုးလို့ နေမမြင့်ခင် ဝေဒနာအပိုင်းအစကို နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်တာပါ ခွန်းသိုက်ရယ်။ ငယ်ရွယ်ချောမောတဲ့ မင်းအတွက် အချစ်သစ် အချစ်စစ်ဆိုတာ ရှိလာဦးမှာ ပါ။

မမကတော့...

မင်းရဲ့ ဝဋ်တွေလည်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

‘မမ’

‘.....’

‘မမ’

‘ဟင်’

‘မမတစ်ယောက်တည်းလား ... အဖော် မပါဘူးလား မမ’

‘ဪ ... ညီသုတ’

ညီသုတက ခေါင်းငြိမ့်ပြပြီး...

‘ကျွန်တော် ထိုင်လို့ ရမလား...မမ’

‘ဟင်’

‘ထိုင်မယ်နော်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ညီသုတ ဝင်ထိုင်လေတော့ နှောင်ကြိုး ထရပ်လိုက်မိသည်။ ။ မောင်နဲ့ အတူတူထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီထိုင်ခုံလေးမှာ မောင်မဟုတ်တဲ့ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူတွဲပြီး နှောင်ကြိုး မထိုင်ချင်ပါဘူး။

‘ဟင် ... ကျွန်တော်ထိုင်ကာမှ မမက ထရပ်တော့ သွားတော့မလို့လား’

‘အခြေအနေက သွားရတော့မယ့် အခြေအနေပဲလေ။ မင်းနဲ့ ငါ ဒီခုံပေါ်မှာ အတူထိုင်ပြီး ပြောစရာစကားမှ မရှိတာ’

‘ဟာ ... အဲလိုကြီးတော့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ မမရဲ့ ... ပြောစရာစကားဘာလို့ မရှိရမှာလဲ... ရှိတာပေါ့။ မသွားပါနဲ့ ဦးဗျာ... ခဏလေးပြန်ထိုင်ပါဦး’

‘မင်း... ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား’

‘ဟာ’

နှောင်ကြိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခပ်မာမာလေသံနှင့် ပြောလေတော့ ညီသုတ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ...

‘မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်... ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီသဘော သက်ရောက်သွားသလား... မမ၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

‘ထားပါ... အခု မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ’

နှောင်ကြိုး မေးလိုက်တော့...

‘မမ’

ဘာလဲဆိုသောသဘောနှင့် နှောင်ကြိုး မျက်ခုံးလေးပင့်၊ မေးလေးဆတ်ပြလိုက်တော့...

‘ကျွန်တော်က မမရဲ့ အရိပ်လိုပါပဲ’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က မမရဲ့ အရိပ်ပါ။ ဘာလို့ လဲ မမ သိလား’

‘မသိချင်ဘူး’

‘သိလိုက်ပါ... မမ’

နှောင်ကြိုး မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တော့ လွှဲသွားတဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ညီသုတ လိုက်ကြည့်လေသည်။ နှောင်ကြိုး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိ၏။ ညီသုတအပေါ် မုန်းလို့ အမြင်မကြည်လို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

မောင့်ကို နာကျည်းမိတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဆစ်ခနဲ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားလို့ ပါ။ ရုပ်မလှပေမယ့် နှောင်ကြိုးက လိပ်ပြာလှခဲ့လေသလား။ နှောင်ကြိုး ချစ်တဲ့ သူက နှောင်ကြိုးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သတ္တိမရှိဘဲ နှောင်ကြိုး မချစ်တဲ့ လူတွေက နှောင်ကြိုးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းကြတာ ဘယ်လောက် အခံရခက်လိုက်ပါသလဲ။

‘မမ’

‘.....’

‘မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဆိုတာထက် ပိုတဲ့ စကားလုံးရှိရင် အဲဒီစကားလုံးကိုပဲ ပြောချင်ပါတယ် မမ... အခုကတော့ ကျွန်တော် မမကို မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားတယ်လို့ ပဲ ပြောပါရစေ။’

‘မမမှာ မင်း မက်မောလောက်စရာ ဘာရှိလို့ လဲ ညီသုတ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုပါပဲ’

‘အဲဒါက မတည်မြဲတဲ့ အပေါ်ယံ ပကာသနတွေပါ မမ၊ ကျွန်တော်က အပေါ်ယံလွှာတွေကိုဖောက်ပြီး မမရဲ့ ဖြူစင်နူးညံ့တဲ့ အတွင်းစိတ်ကို ချစ်တာပါ’

နှောင်ကြိုး မသိမသာ သက်ပြင်းလေး ချလိုက်မိတော့သည် ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နှောင်ကြိုး မယုံချင်တော့ပါဘူး ။ အစပိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ အသည်းအသန် ချစ်ပြတက်ကြတာပဲလေ။ နှောင်ကျမှ သူတို့ ဘက်က အေးစက်စက် ဖြစ်ကုန်ကြတာ မဟုတ်လား။

‘အချို့လူတွေက မရတာကို ပိုလိုချင်ကြတယ် ညီသုတ၊ မင်းလည်း မဆီက အဖြေမရသေးလို့ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာပါ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မမ မယုံတော့ဘူး’

‘ဟာ ... မမ အဲဒီလိုခြုံငုံပြီး မပြောနဲ့ လေ။ သူက ကိုယ်မဟုတ်သလို ကိုယ်က သူမှ မဟုတ်တာ။ မမတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရောမထည့်ပါနဲ့ ။ ကျွန်တော်က သူတို့ မှ မဟုတ်တာ’

နှောင်ကြိုး နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားပြီး...

‘ပြောကြတာပါပဲ’

‘မမ’

‘မမ သွားတော့မယ်’

‘မမ’

နှောင်ကြိုး ညီသုတ ရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။ ကိုယ့်ချစ်သူ
ကို လွမ်းလို့ အတူတူထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီနေရာကိုလာမှ နောက်တစ်ယောက်
က ချစ်တယ်လို့ လာပြောရတယ်လို့ ။

ဟူး...

လိုတာမရ၊ ရတာမလိုဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား။
